

Sygn. akt. I C 732/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bartoszycach, I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Ewa Kurasz

Protokolant: sekr. sąd. Urszula Janowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 roku w Bartoszycach

sprawy z powództwa J. K. (1) i J. K. (2)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów J. K. (1) i J. K. (2) kwotę 1.131,93 (tysiąc sto trzydzieści jeden 93/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 maja 2014 roku do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że przez spełnienie całości lub części świadczenia do rąk jednego z wierzycieli dług wygasa w spełnionej części również wobec drugiego z nich;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. **zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.034,78 (tysiąc trzydzieści cztery 78/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z tym zastrzeżeniem, że przez spełnienie całości lub części świadczenia do rąk jednego z wierzycieli dług wygasa w spełnionej części również wobec drugiego z nich.**

Sygn. akt I C 732/14

UZASADNIENIE

Powodowie J. K. (1) i J. K. (2) wnieśli o zasądzenie na swoją rzecz solidarnie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.131,93 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodów podał, że 04 lutego 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki (...)o numerze rejestracyjnym (...), którego współwłaścicielami są powodowie. Uszkodzenie pojazdu nastąpiło na skutek najechania kołem na studzienkę wpustu kanalizacji deszczowej bez pokrywy. Podmiotem odpowiedzialnym za utrzymanie sieci deszczowej jest Wydział (...) w O.– Gmina O., posiadający ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Powodowie naprawili pojazd po zdarzeniu. Za wykonaną naprawę zostały wystawione faktury VAT o numerach (...) opiewające na łączną kwotę 2.228,00 złotych brutto. Decyzją z 04 kwietnia 2014 roku pozwany przyznał powodom odszkodowanie w wysokości 1.096,07 złotych brutto. Tym samym różnica między należnym odszkodowaniem wynikającym z faktur, a wypłaconym odszkodowaniem wyniosła 1.131,93 złotych brutto i kwoty w takiej wysokości poszkodowani żądają w pozwie.

Zasądzenia ustawowych odsetek od należności głównej powodowie domagali się od 05 kwietnia 2014 roku, gdyż pozwany zakład ubezpieczeń dzień wcześniej wydał decyzję o wypłacie odszkodowania, a co za tym idzie, zdaniem pełnomocnika powodów, opóźnienie w spełnieniu świadczenia miało miejsce od tego dnia.

Pismem z 28 kwietnia 2014 roku powodowie bezskutecznie wezwali pozwanego do zapłaty pozostałej części należnego odszkodowania celem ugodowego zakończenia sporu, co jednak nie przyniosło rezultatu (pozew k. 3-7).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu przyznał, że był odpowiedzialny co do zasady za naprawienie szkody powstałej w następstwie uszkodzenia pojazdu powodów na skutek najechania na niezabezpieczoną studzienkę burzową. Odpowiedzialność ta wynikała z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej przez pozwanego z Zarządem Dróg, (...) w O., odpowiedzialnym za powstanie szkody. Z tego tytułu pozwany zapłacił powodom kwotę 1.096,07 złotych. Zdaniem pozwanego kwota ta w pełni pokryła szkodę. Pozwany wskazał, iż podnoszone w pozwie żądanie nie ma uzasadnienia, gdyż zakres przeprowadzonych napraw pojazdu powodu był szerszy niż wymagało tego usunięcie uszkodzeń stwierdzonych podczas oględzin. Przy okazji tej naprawy wymieniono bowiem wszystkie elementy zawieszenia prawego tylnego koła, w tym także nie uszkodzone wskutek najechania na studzienkę. Z racji znacznego stopnia zużycia technicznego pojazdu powodów (rok produkcji 2005) jest wysoce prawdopodobne, że elementy wymienione przy okazji usuwania szkody rzeczywiście się do tego kwalifikowały, jednak konieczność ich wymiany nie była skutkiem zdarzenia wywołującego szkodę. Pozwany ustalając wysokość należnego powodom odszkodowania uwzględnił w swoich wyliczeniach także stopień zużycia (17%) uszkodzonej w wypadku opony odpowiednio pomniejszając odszkodowanie z tego tytułu (odpowiedź na pozew k. 26-27).

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 04 lutego 2014 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielami byli powodowie J. K. (2) i J. K. (1). Do zdarzenia doszło w O. na ulicy (...). Uszkodzenie pojazdu nastąpiło na skutek najechania kołem na studzienkę kanalizacji deszczowej

(bezsporne k. 4 i 26

dokumenty zawarte w aktach szkody k. 39v-41, 46-46v, 48)

Ulica (...) w O. jest administrowana przez Gminę O.- Zarząd Dróg, (...) w O., do której należy również utrzymanie urządzeń sieci kanalizacji deszczowej. Gmina O. posiada ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(bezsporne k. 4 i 26

akta szkody k.46, 48v-49, 53-53v)

W wyniku zdarzenia w pojeździe powodów uszkodzeniu uległy tarcza koła tylnego prawego wraz z oponą, kołpakiem oraz amortyzator tylny prawy i łożysko koła tylnego prawego.

(dowody: częściowo faktury k. 11-13,

pismo k. 14,

kosztorys i fotografie k. 28-36,

dokumenty zawarte w aktach szkody: dokumenty i fotografie k. 24-31, 35,

opinia biegłego k. 63-82)

Celem usunięcia szkody powodowie bezpośrednio po zdarzeniu wymienili koło (felgę stalową wraz z oponą). Następnie na początku kwietnia 2015 roku wymienili wahacze tylne, łącznik drążka oraz amortyzatory i wykonali geometrię pojazdu.

Łączny koszt wykonanych przez nich napraw wyniósł 2.228 złotych brutto.

(dowody: faktury k. 11-14)

Szacunkowy koszt przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed szkody przy użyciu części zamiennych nowych oryginalnych i stawki za roboczogodzinę stosowanej w nieautoryzowanym warsztacie wynosi 3.401,00 złotych.

(dowód: opinia biegłego k.63-82)

Roszczenie powodów o wypłatę odszkodowania do pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zostało zgłoszone przed 01 kwietnia 2014 roku.

Decyzją z 04 kwietnia 2014 roku pozwany przyznał powodom odszkodowanie w kwocie 1.096,07 złotych.

Pismem z 28 kwietnia 2014 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty dalszej kwoty 1.131,93 złote tytułem odszkodowania, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, wskazując, że kwota ta stanowi różnicę między odszkodowaniem wypłaconym, a faktycznie poniesionymi przez nich kosztami naprawy pojazdu.

(dowody: pisma z z.p.o. k. 14-18,

dokumenty z akt szkody k. 18, 24, 38v-39)

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych stanowiły dokumenty przedłożone przez strony postępowania: faktury (k. 11-13), pisma z z.p.o. (k. 14-18), kosztorys i zdjęcia (k. 28-36), oraz dokumenty zawarte w aktach szkody, stanowiących załącznik do akt sprawy. Treść tych dokumentów jest ze sobą zgodna, a ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej P. A. (opinia k. 63-82). Opinia ta została sporządzona w sposób fachowy, wnioski z niej wynikające są jasne, a wywody i twierdzenia w niej zawarte zostały przedstawione przez biegłego w sposób jasny i zgodny z zasadami logiki. Opinia biegłego nie była przez żadną ze stron kwestionowana w toku postępowania.

Powództwo wniesione w sprawie było uzasadnione co do roszczenia głównego w całości.

W myśl art. 822 § 1, 2, 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela

W niniejszej sprawie pozwany zakład ubezpieczeń nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powodów, wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej z Gminą O.. Sporna była jedynie wysokość szkody, którą pozwany ustalił na kwotę 1.096,07 złotych brutto, a powodowie na kwotę 2.228 złotych brutto. Powodowie swoje twierdzenia opierali o faktycznie poniesione koszty naprawy wynikające z przedłożonych faktur. Pozwany natomiast wskazywał, że nie wszystkie wymienione elementy zostały uszkodzone w wyniku zdarzenia, część

z nich uległa wymianie z uwagi na zużycie w toku normalnej eksploatacji pojazdu. Wokół tych twierdzeń ogniskował się spór w sprawie.

W myśl art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Powyższe przepisy uzależniają obowiązek naprawienia szkody od kumulatywnego zaistnienia zdarzenia i szkody połączonych związkiem przyczynowym pozwalającym stwierdzić, iż szkoda jest adekwatnym skutkiem zdarzenia. Dodatkowo art. 415 k.c. uzależnia odpowiedzialność sprawcy szkody od winy za zaistnienie zdarzenia wyrządzającego szkodę, wina ta przy tym może mieć postać od najłżejszej jako winy nieumyślnej do najcięższej postaci winy umyślnej (zamiaru bezpośredniego wyrządzenia szkody).

Na gruncie niniejszej sprawy brak jest potrzeby szczegółowej analizy wszystkich powyższych przesłanek. Należy jedynie stwierdzić, że w ich świetle słuszne są twierdzenia pozwanego, że co do zasady nie powinien on ponieść kosztów wymiany części, które nie uległy uszkodzeniu w wyniku zdarzenia, za które ponosi odpowiedzialność, z tym jednak zastrzeżeniem, że koszty takie będą obciążały pozwanego, jeżeli ich poniesienie będzie technologicznie uzasadnione celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Sąd Najwyższy wyroku z 07 sierpnia 2003 roku (sygn. IV CKN 387/01) wskazał, że szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Podobnie w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z 17 maja 2007 roku (sygn. akt III CZP 150/06) uznano, że obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić, odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek taki istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem. Dodatkowo podkreślić trzeba, że zgodnie z powyższą uchwałą odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego, co jednak na gruncie niniejszej sprawy nie było sporne.

Podsumowując powyższe wypowiedzi trzeba wskazać, iż wysokość szkody w pojeździe mechanicznym jest określana przez kwotę pieniężną niezbędną do jego przywrócenia do stanu sprzed zdarzenia wywołującego szkodę, a dla osób nie będących płatnikami VAT kwota ta ustalana jest w według cen brutto.

Aby ustalić wysokość szacunkowej kwoty niezbędnej do przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed szkody Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego (k. 63-82). W swojej opinii biegły wskazał, że koszt naprawy pojazdu wyniesie 3.401 złotych brutto według stawek za roboczogodzinę stosowanych w nieautoryzowanych stacjach obsługi oraz przy użyciu części zamiennych oryginalnych. Użycie tych części biegły uzasadnił brakiem danych o tym, aby uszkodzone elementy pojazdu nie były częściami oryginalnymi. Wskazał też, że użycie takich części nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

Biegły przyznał częściowo rację twierdzeniom pozwanego, że faktury przedłożone przez powodów obejmowały również wymianę części nieuszkodzonych w czasie kolizji, których konieczność wymiany wynikała z normalnej eksploatacji pojazdu. Wskazał jednak, że celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, zwłaszcza jeśli chodzi o bezpieczeństwo jazdy, konieczna jest wymiana jeszcze dalszych elementów. W swojej opinii biegły szczegółowo uzasadnił jakie części i dlaczego winny ulec wymianie oraz dokładnie omówił sposób kalkulacji kosztów naprawy, a do opinii tej żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń.

Wobec powyższego, przyjmując koszt naprawy pojazdu powodów brutto w nieautoryzowanej stacji obsługi na kwotę 3.401 złotych (w takiej stacji powodowie faktycznie dokonywali napraw) Sąd uznał tę kwotę za wysokość doznanej przez nich szkody. Ponieważ obowiązek wypłaty odszkodowania nie jest zależny od tego, czy poszkodowany szkodę naprawił, należy uznać, iż pozwany zakład ubezpieczeń obciążał obowiązek wypłaty odszkodowania w takiej właśnie wysokości. Ponieważ odszkodowanie wypłacono dotychczas w kwocie 1.096,07 złotych, żądana przez powodów dalsza kwota 1.131,93 złote mieściła się w kwocie należnego im odszkodowania. Roszczenie co do kwoty należności głównej było więc uzasadnione w całości.

Dlatego, w oparciu o art. 822 § 1, 2, 4 k.c. w zw. z art. 415 k.c. orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Powodowie wnieśli o zasądzenie odsetek od dochodzonego roszczenia od dnia 05 kwietnia 2014 roku, wskazując, że pozwany pozostawał w opóźnieniu od dnia następnego po wydaniu decyzji przyznającej odszkodowanie. Żądanie to w ocenie Sądu w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie jest zasadne w całości.

Zdaniem Sądu orzekającego w sprawie, prawo do dochodzenia odsetek ustawowych od zadośćuczynienia jest pochodną jego wymagalności. W myśl art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Z kolei zgodnie z art. 817 § 1-3 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Umowa ubezpieczenia lub ogólne warunki ubezpieczenia mogą zawierać postanowienia korzystniejsze dla uprawnionego niż określone w paragrafach poprzedzających.

W niniejszej sprawie z akt szkody wynika, iż roszczenie powodów zostało zgłoszone pozwanemu przed dniem 01 kwietnia 2015 roku, jednak data zgłoszenia nie jest znana, gdyż zostało ono przekazane ubezpieczycielowi przez podmiot bezpośrednio odpowiedzialny za szkodę – Gminę O.. Powodowie, a to ich obciąża ciężar dowodu w tym zakresie, nie przedstawili żadnych dowodów na okoliczność daty zgłoszenia przez nich szkody, data ta nie posiada też odzwierciedlenia w dokumentach zawartych w aktach szkody. Trzydziestodniowy termin do zaspokojenia żądań powodów należy więc liczyć od dnia 01 kwietnia 2014 roku (najwcześniejsza prezentata pozwanego odwzorowana na wydrukach z akt szkody). Termin ten upływał więc dnia 01 maja 2014 roku, a w zwłoce wierzyciel pozostawał od dnia następnego. W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy możliwe było wypłacenie odszkodowania w terminie przewidzianym w art. 817 § 1 k.c., gdyż w sprawie brak było konieczności przeprowadzenia skomplikowanych ustaleń faktycznych, wykraczających poza te dokonane do czasu wydania pierwszej decyzji co do wypłaty odszkodowania. Zdaniem Sądu to jednak nie data decyzji, a data wyznaczona przez normę art. 817 k.c. warunkuje wymagalność roszczenia odszkodowawczego wobec zakładu ubezpieczeń, a wcześniejsze wydanie decyzji co do wypłaty odszkodowania nie ma wpływu na bieg tego terminu. Wobec powyższego, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzono na rzecz powoda odsetki ustawowe od dnia 02 maja 2014 roku, zaś w punkcie II wyroku roszczenie odsetkowe zakres 05 kwietnia - 01 maja 2014 roku uległo oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Na koszty należne stronie powodowej składa się opłata od pozwu w kwocie 57 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, wynagrodzenie biegłego w kwocie 780,78 złotych oraz kwota 180 złotych wynagrodzenia pełnomocnika procesowego (§ 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) – zasądzone od pozwanego na rzecz powodów w punkcie III wyroku.

Zarówno roszczenie główne wraz z odsetkami jak i koszty procesu zasądzono przy tym na rzecz powodów in solidum. Pełnomocnik powodów w piśmie procesowym nie wskazał ewentualnej podstawy prawnej ich solidarności jako

wierzycieli. Takiej podstawy nie stanowią przepisy o współwłasności ani o ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej. Ponieważ z akt sprawy wynika, iż powodowie są współwłaścicielami pojazdu w oparciu o przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych lub o przepisy dotyczące wspólności majątkowej małżeńskiej, a w pozwie nie wskazano, komu i w jakiej części w oparciu o stosunki wewnętrzne między nimi pozwany winien wypłacić odszkodowanie, Sąd uznał, iż zachodzi podstawa do zasądzenia go na ich rzecz in solidum.